

สัมมนากฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา

อาจารย์ ดร.สมบัติ พฤทธิพงษ์ศักดิ์

Facebook : DrSombat
Peutthipongsapuc

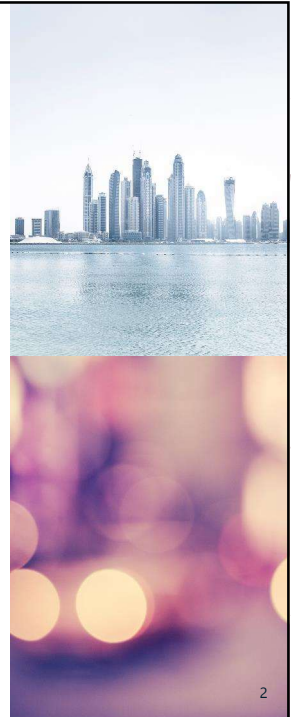
๒. การสอบสวน

ป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๖) พนักงานสอบสวน หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

พนักงานสอบสวน มี ๒ ประเภท คือ

- พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจสอบสวน มีอำนาจสอบสวนทั่วไป โดยเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิด
- พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ นอกจากมีอำนาจมีอำนาจรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดแล้ว ยังมีอำนาจทำสำนวนและทำความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๔๐ และมาตรา ๑๔๑ วรรคท้าย

ป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๑๑) การสอบสวน หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ

ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอ และข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิดหรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิดหรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ ความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวก จึงให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวน

ในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคน การดำเนินการสอบสวนให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น หรือผู้รักษาการแทน

3

ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ ในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นการไม่แน่นอนว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่
- (๒) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง
- (๓) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป
- (๔) เมื่อเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน
- (๕) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหา กำลังเดินทาง
- (๖) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้เสียหายกำลังเดินทาง

พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้

ในกรณีข้างต้นพนักงานสอบสวนต่อไปนี้ เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

- (ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้ อยู่ในเขตอำนาจ
- (ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ

4

ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ ถ้าความคิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทย ให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือจะมอบหมายหน้าที่นั้น ให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้

ในกรณีที่อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวน อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจะมอบหมายให้พนักงานอัยการคนใดทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนก็ได้

ให้พนักงานอัยการที่ได้รับมอบหมายให้เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือให้ทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวน บรรดาอำนาจและหน้าที่ที่ประการอื่นที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการ

ในกรณีที่พนักงานอัยการทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งและคำแนะนำของพนักงานอัยการในเรื่องที่เกี่ยวกับการรวบรวมพยานหลักฐาน

ในกรณีจำเป็น พนักงานสอบสวนต่อไปนี้มีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอคำสั่งจากอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน

- (๑) พนักงานสอบสวนซึ่งผู้ต้องหาถูกจับในเขตอำนาจ
- (๒) พนักงานสอบสวนซึ่งรัฐบาลประเทศอื่นหรือบุคคลที่ได้รับความเสียหายได้ร้องขอให้ทำโทษผู้ต้องหา

เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน แล้วแต่กรณี เห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ทำความเห็นตามมาตรา

๑๔๐ มาตรา ๑๔๑ หรือมาตรา ๑๔๒ ส่งพร้อมสำนวน ไปยังอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน

ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกันควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดนั้นมีอำนาจชี้ขาด แต่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่รองอธิบดีกรมตำรวจขึ้นไปเป็นผู้ชี้ขาด

ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในระหว่างหลายจังหวัด ควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้อธิบดีกรมอัยการหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้ชี้ขาด

การรอกำชี้ขาดนั้น ไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน

ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑/๑ สำหรับการสอบสวนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานตำรวจ ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกันหรือในกองบัญชาการเดียวกันควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้ผู้บัญชาการซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนนั้นเป็นผู้ชี้ขาด

การรอกำสั่งชี้ขาด ไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน

ฎ.๒๓/๒๕๑๓ ในกรณีเหตุเกิดในท้องทะเล เมื่อไม่แน่ชัดว่าเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดแน่ พนักงานสอบสวนท้องที่ที่ผู้เสียหายมาแจ้ง ย่อมมีอำนาจทำการสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๑) และศาลที่ท้องที่สอบสวนนั้นอยู่ในเขตอำนาจ มีอำนาจพิจารณาคดีได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒ (๑) (๒)

ฎ.๑๓๑๔/๒๕๑๓ จำเลยถูกกล่าวหาในความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่า จำเลยออกเช็คพิพาทมอบให้บริษัทผู้เสียหายในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง แต่เมื่อบริษัทผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรักโดยอ้างว่า จำเลยออกเช็คพิพาทให้บริษัทผู้เสียหายในท้องที่อำเภอบางรัก จังหวัดพระนคร และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรักเชื่อเช่นนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรักย่อมมีอำนาจสอบสวน ความผิดนั้นได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรค ๒ และเมื่อสอบสวนแล้ว พนักงานอัยการย่อมมีอำนาจฟ้องจำเลยได้ ไม่ต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๓๐๒-๑๓๐๓/๒๕๒๓ (ประชุมใหญ่) จำเลยออกเช็คของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด สาขาดินแดง ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่เขต พญาไท กรุงเทพฯ ให้แก่โจทก์ร่วม เมื่อเช็คถึงกำหนด โจทก์ร่วมนำเช็คนั้นไปเข้าบัญชีที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาบางนา เพื่อเรียกเก็บ เงินตามเช็ค ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด สาขาดินแดง ปฏิเสธไม่จ่ายเงินตามเช็คนั้น โจทก์ร่วมได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานี ตำรวจภูธร อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ให้ดำเนินคดีกับจำเลย โดยอ้างว่า จำเลยออกเช็คให้โจทก์ร่วมที่ตำบลสำโรงใต้ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ดังนี้ แม้ความผิดมิได้เกิดขึ้นในท้องที่ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพราะ ธนาคารที่ปฏิเสธการจ่ายเงินมิได้ตั้งอยู่ในเขตอำเภอนั้นก็ตาม แต่โจทก์และโจทก์ร่วมก็อ้างว่าจำเลยกระทำความผิดในเขตอำเภอพระประแดง โดยออกเช็คในท้องที่นั้น ถ้าเป็นความจริงก็ถือได้ว่า การกระทำความผิดอาญาได้กระทำลงในท้องที่อำเภอพระประแดงต่อเนื่องกับการกระทำ ผิดในท้องที่ที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอพระประแดงย่อมมีอำนาจสอบสวน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ (๓) พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการมีอำนาจฟ้อง และศาลจังหวัดสมุทรปราการ ย่อมมีอำนาจชำระคดี ตามมาตรา ๒ เมื่อศาลอุทธรณ์ยังมีได้ วินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าว ศาลฎีกาย้อนสำนวนไปให้พิจารณาพิพากษาใหม่

ฎ.๑๔/๒๕๒๔ ที่เกิดเหตุไม่แน่ว่าอยู่ในท้องที่ใดระหว่าง ๒ ท้องที่ พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งในสองท้องที่นั้นมีอำนาจสอบสวน ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๑)

ฎ.๑๕๘๕/๒๕๒๗ จำเลยมีเครื่องควง เครื่องซัง ซึ่งไม่ถูกต้องตามความประสงค์ทุกประการของพ.ร.บ.มาตราซึ่งควงวัดไว้ใน ความครอบครองตั้งแต่อำเภอวัดโบสถ์ จังหวัดพิษณุโลกตลอดมาจนกระทั่งถูกจับที่อำเภอคีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย การกระทำของจำเลย จึงเป็นความผิดต่อเนื่อง และกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ดังกล่าว เมื่อจำเลยถูกจับในท้องที่อำเภอคีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย และเมื่อได้มีการ สอบสวนโดยชอบแล้ว พนักงานอัยการจังหวัดสุโขทัย จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยต่อศาลจังหวัดสุโขทัยได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒

ฎ.๑๖๕๕/๒๕๓๐ จำเลยเป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วม มีหน้าที่เก็บเงินจากลูกหนี้ของโจทก์ร่วมที่อยู่ต่างจังหวัดแล้วส่งมอบให้โจทก์ร่วม ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางรัก จำเลยรับเงินจากลูกหนี้ของโจทก์ร่วมในอีกท้องที่หนึ่งแล้วไม่ส่งมอบให้โจทก์ร่วม จึงเป็นการไม่แน่วว่าจำเลยทำการชักยอกทรัพย์ของโจทก์ร่วมในท้องที่ใด พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรัก จึงมีอำนาจสอบสวน

ฎ.๑๐๕/๒๕๓๔ ขณะฟ้องพันตำรวจโท อ. เป็นสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของตนได้ ตามที่ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคสอง บัญญัติไว้ พันตำรวจโท อ. จึงเป็นพนักงานสอบสวนตามความหมายของป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๖) ซึ่งป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคสี่ บัญญัติว่า "ในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคนการดำเนินการสอบสวนให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น..." ดังนั้น พันตำรวจโท อ. ในฐานะสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งอันถือได้ว่าเป็นพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น ย่อมมีอำนาจในการสอบสวน ให้ประกัน และฟ้องคดีในนามโจทก์ซึ่งเป็นตำแหน่งเจ้าพนักงานตามป.วิ.อ.เกี่ยวกับสัญญาประกันที่ผู้ประกันทำไว้ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งได้ ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับใดระบุอำนาจและหน้าที่ไว้ว่าพนักงานสอบสวนผู้สอบสวนคดีเท่านั้นที่มีอำนาจฟ้องคดีได้

ฎ.๑๕๗๓/๒๕๓๕ จำเลยจะเดินทางกลับประเทศไทย ผู้เสียหายได้ฝากทรัพย์สินมากับจำเลยเพื่อฝากให้ภริยาผู้เสียหายในประเทศไทย ต่อมาผู้เสียหายเดินทางกลับประเทศไทยได้ไปทวงถามที่บ้านจำเลยที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี จำเลยบอกว่าจะคืนให้ภายหลัง แล้วจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้รับฝาก มูลความผิดฐานชักยอกทรัพย์เกิดเมื่อจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้รับฝากทรัพย์ เหตุจึงเกิดที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ประเทศไทย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอกุมภวาปีมีอำนาจสอบสวนได้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๑๑๘๐/๒๕๓๗ เมื่อการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์เกิดที่อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี แม้ความผิดฐานรับของโจรจะเกิดที่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี แต่ก็เป็นการกระทำความผิดต่อเนื่องกัน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทรโยคจึงมีอำนาจสอบสวนจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในข้อหาจับของโจรได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ และเมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอไทรโยค ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ต่อศาลจังหวัดกาญจนบุรี

ฎ.๓๔๓๐/๒๕๓๗ จำเลยถูกกล่าวหา ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค เหตุเกิดท้องที่ สก.อ.เมืองนครราชสีมา ปรากฏว่าจำเลยได้ไปแจ้งความที่ สก.อ.สุโขทัย-ลก ว่าเช็คที่จำเลยถูกดำเนินคดีหายไป ซึ่งเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จ และถือโกง พนักงานสอบสวน สก.อ. เมือง-นครราชสีมา ย่อมมีอำนาจสอบสวนจำเลยเกี่ยวกับความผิดฐานแจ้งความเท็จ และถือโกงได้ เพราะจำเลยถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ (๔) และโจทก์ย่อมฟ้องรวมในฟ้องเดียวกันได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๖๐ ทั้งความผิดฐานแจ้งความเท็จ มีอัตราโทษเบากว่าความผิดฐานถือโกง และความผิด ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค แม้จะเป็นการกระทำต่างกรรมต่างสถานที่ แต่ก็ได้กระทำโดยจำเลยซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดคนเดียว และเป็นความผิดเกี่ยวพันกัน ซึ่งจะฟ้องคดีทุกเรื่องต่อศาลที่มีอำนาจชำระในฐานความผิดซึ่งมีอัตราโทษสูงกว่าก็ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๔ กรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพ.ร.บ. ให้นำวิธีพิจารณาความในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.๒๕๒๐ โจทก์จึงฟ้องจำเลยในความผิดฐานแจ้งความเท็จ โดยไม่ต้องขอผิดฟ้องพร้อมกับความผิดฐานถือโกง และความผิด ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค ที่ศาลจังหวัดนครราชสีมาได้

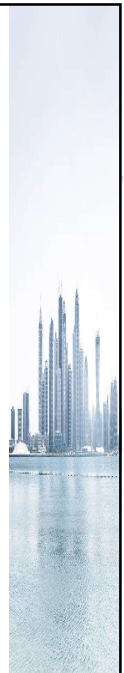
ฎ.๑๒๐๔/๒๕๔๒ จำเลยขับรถยนต์กระบะบรรทุกรถจักรยานยนต์ ๒ คันของกลาง มุ่งออกจากจังหวัดปราจีนบุรีจะข้ามไปฝั่งประเทศกัมพูชา แล้วถูกเจ้าพนักงานตำรวจทางหลวง อำเภอกบินทร์บุรี ตรวจค้นและควบคุมตัวไว้ เมื่อทราบว่าผู้เสียหายได้แจ้งความไว้แล้วที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอลำปางวารถจักรยานยนต์ ของกลางถูกยึดออกไป เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธร อำเภอลำปางจึงเดินทางไปร่วมจับกุมจำเลยกับเจ้าพนักงานตำรวจทางหลวงอำเภอกบินทร์บุรีดังกล่าว เมื่อผู้เสียหายเดินทางมาที่ทำการตำรวจทางหลวงอำเภอกบินทร์บุรี ตรวจดูรถจักรยานยนต์ที่ถูกยึดไว้ แล้วยืนยันว่ารถจักรยานยนต์ของกลางเป็นของผู้เสียหาย จึงชี้ให้จับกุมจำเลย เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลำปางกับพวก ได้ร่วมจับกุมจำเลยและได้แจ้งข้อหาให้จำเลยทราบ โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจชั้นสัญญาบัตรของตำรวจทางหลวงและ สถานีตำรวจภูธรอำเภอลำปางร่วมจับกุมด้วย จึงถือว่าจำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอ เมืองลำปางจับกุมโดยชอบแล้ว และการที่จำเลยกับพวกร่วมกันบรรทุกรถจักรยานยนต์ ๒ คัน ของกลางบนรถยนต์กระบะ เดินทางมาเขตอำเภอกบินทร์บุรีเพื่อจะนำไปจำหน่ายยังประเทศกัมพูชาก็เป็นการกระทำผิดฐานรับของโจรต่อเนื่องกันและกระทำต่อเนื่องกันและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอลำปางซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนในท้องที่ที่เกี่ยวข้องกับเหตุที่เกิด ทั้งยังมีเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลำปางเป็นผู้ร่วมจับกุมจำเลยกับพวกในท้องที่อำเภอกบินทร์บุรีด้วย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอลำปางจึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม (ข) เพราะเป็นพนักงานสอบสวนในท้องที่ที่พบการกระทำผิดอยู่ก่อน โดยเริ่มสอบสวนตั้งแต่ยังจับตัวจำเลยกับพวกไม่ได้ แม้ภายหลังจะปรากฏว่าจำเลยกับพวกถูกจับกุมที่ท้องที่อำเภอกบินทร์บุรีก็ตาม ก็ทำให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอลำปางพ้นจากเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไปไม่ จึงมิใช้กรณีตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม (ก) ดังนั้น พนักงานอัยการโจทก์จึงฟ้องจำเลยกับพวกที่ศาลจังหวัดลำปางได้ โดยถือว่ามีการสอบสวนโดยชอบแล้ว ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๓๓๓๗/๒๕๔๓ จำเลยให้ผู้ตายค้ำสารพิษที่บ้านพักของผู้ตาย ความผิดอาญาที่จำเลยกระทำให้เกิดขึ้นที่บ้านพักของผู้ตาย ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ส่วนที่ผู้ตายถึงแก่ความตายที่โรงพยาบาล พ. เป็นผลของการกระทำผิดความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้เป็นผู้นับรับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี ตามป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสาม พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองมีอำนาจสอบสวน

ฎ.๔๖๓๔/๒๕๔๓ การที่จำเลยซื้อเมทแอมเฟตามีนให้ผู้อื่นเป็นความผิดฐานขายเมทแอมเฟตามีน แต่จำเลยมีที่อยู่และถูกจับที่บ้านในเขตอำเภอ น. และความผิดของจำเลยมิได้เกิดในเขตอำเภอ ค. พนักงานสอบสวนอำเภอ ค. จึงไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้ การสอบสวนคดีนี้จึงไม่ชอบด้วยป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ต้องถือว่าคดีนี้ยังไม่มีสอบสวน โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๑๒๖/๒๕๔๔ ว. ได้รับมอบอำนาจจากกรมการจัดหางานผู้เสียหายไปร้องทุกข์ต่อร้อยตำรวจโท บ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ แมตต่อมาจำเลยที่ ๑ จะถูกจับกุมในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบึงกุ่ม แต่การที่ร้อยตำรวจโท บ. ได้รับคำร้องทุกข์ไว้ก่อนแล้ว จึงถือว่าเป็นพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอันเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนและมีอำนาจทำการสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสาม (ข) และร้อยตำรวจโท บ. ยังได้ทำการสอบสวนตลอดมาในขณะที่ยังจับตัวจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑ ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐ หากจำต้องสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนท้องที่ที่จับได้ไม่

ฎ.๓๔๖๖/๒๕๔๗ กรณีเป็นการไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๑) และวรรคสอง ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว พนักงานสอบสวนที่จะเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนคดีดังกล่าวคือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับผู้ต้องหาได้อยู่ในเขตอำนาจตามวรรคสาม (ก) ของมาตราดังกล่าว คดีนี้ข้อเท็จจริงยังฟังไม่ชัดแจ้งว่าเหตุเกิดในท้องที่ใดแน่ระหว่างอำเภอบัวใหญ่กับอำเภอแก้งสนามนาง แต่จำเลยถูกจับกุมที่อำเภอแก้งสนามนาง โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่หลายคนเป็นผู้ร่วมจับกุม ดังนั้น พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีนี้คือพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอแก้งสนามนาง มิใช่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ เมื่อพ้นคำตรวจริ ว. สารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ ซึ่งมีใช้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นผู้สรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องจำเลยคดีนี้ แล้วส่งไปพร้อมสำนวน เพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ.มาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๑ ก็ถือไม่ได้ว่ามี การสอบสวนในความผิดนั้น โดยชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง

ฎ.๒๕๘๘/๒๕๔๘ พ. ซึ่งเป็นอาและทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองดูแลผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขน แต่พนักงานสอบสวนไม่รับแจ้งความร้องทุกข์ เนื่องจาก พ. และผู้เสียหายพักอยู่ที่บ้านในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรร่วมมูลคดี จึงเท่ากับไม่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขน พ. จึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรร่วมมูลคดีว่าผู้เสียหายถูกจำเลยพรากตัวไป ต่อมาจำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมได้ที่อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่ ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรร่วมมูลคดี จึงเป็นพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อน จึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามมาตรา ๑๙ วรรคสาม (ข) มีอำนาจสรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมสำนวนเพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณา ตามมาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๑ ได้ การสอบสวนคดีนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย เมื่อพนักงานอัยการเห็นควรสั่งฟ้องจำเลยคำฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย ศาลมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้

ฎ.๕๓๒๑/๒๕๔๘ การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการดังกล่าวเป็นความผิดหลายกรรม ซึ่งกระทำลงในท้องที่ต่างๆ กัน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองภูเก็ต ซึ่งเป็นท้องที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙ (๔) มิใช่ปัญหาที่ต้องพิจารณาในเรื่องเป็นความผิดต่อเนื่องหรือความผิดที่กระทำลงในหลายท้องที่ตามมาตรา ๑๙ (๒) (๓)

ฎ.๖๑๔๒/๒๕๔๘ ข้อเท็จจริงได้ความว่าเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมพบความผิดเกิดขึ้นในที่เกิดเหตุและจับกุมจำเลยในที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นเขตอำเภอเมืองภูเก็ต จึงเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่เกิดเหตุโดยชัดแจ้งแล้ว ไม่มีข้ออ้าง ข้อสงสัยหรือความเชื่อเกี่ยวกับที่เกิดเหตุที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงประการใด ข้ออ้างของโจทก์ที่ว่าเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญทำการจับกุมและทำการสอบสวนเพราะเชื่อโดยสุจริตว่าที่เกิดเหตุอยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวน เป็นกรณีที่อ้างว่าพนักงานสอบสวนอ้าง หรือเชื่อหรือเข้าใจว่าเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนครอบคลุมไปถึงที่เกิดเหตุ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญไม่รู้ว่าเขตอำนาจสอบสวนของตนครอบคลุมเขตพื้นที่เพียงใด มิใช่กรณีที่พนักงานสอบสวนอ้างหรือเชื่อว่าความผิดได้เกิดในเขตอำนาจของตน ซึ่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญมีอำนาจสอบสวนได้ตามที่บัญญัติใน ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยมิใช่ผู้มีที่อยู่หรือถูกจับในเขตอำเภอไทยเจริญ ซึ่งเป็นเขตอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญจึงไม่มีอำนาจสอบสวนและมีผลห้าม โจทก์ฟ้องคดี ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๗๕๖/๒๕๕๐ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๕๑๐ เม็ด และจำหน่าย เมทแอมเฟตามีนดังกล่าว ๗๐ เม็ด แก่ผู้ซื้อ และโจทก์นำสืบว่า เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งสองพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน ๕๐๐ เม็ด และจับพวกจำเลยเจ็ดคน พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนที่บุคคลทั้งเจ็ดซื้อจากจำเลยทั้งสองคนละ ๑๐ เม็ด ได้ที่บ้านจำเลยที่ ๒ ซึ่งอยู่ในท้องที่ สถานที่ตำรวจนครบาลแสมดำ การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่าย จึงเกิดในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลแสมดำทั้งสิ้น และโจทก์มีได้ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมกระทำความผิดกับพวกจำเลยอีก ๒ คนที่ถูกจับในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางบอน การกระทำของจำเลยที่ ๑ ก็มีใช้ความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘ (๓) จึงอยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลแสมดำตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒ (๖) มิใช่อยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางบอนที่สอบสวนคดีนี้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องตาม มาตรา ๑๒๐

ฎ.๓๒๔๐/๒๕๕๐ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ บัญญัติมีใจความว่า เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่อง และกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ คดีนี้การกระทำความผิดฐานซ่อนเร้นเพื่อให้เห็นต่างคำพันจากการจับกุม เกิดขึ้นต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ ตั้งแต่อำเภอแม่สอดจนถึงอำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย พนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย ซึ่งมีอำนาจสอบสวนในความคิดฐานซ่อนเร้นเพื่อให้เห็นต่างคำพันจากการจับกุมจึงมีอำนาจสอบสวนในความคิดฐานพาดังคำเข้าในราชอาณาจักรอันเป็นความผิดที่กระทำต่อเนื่องกันซึ่งเกิดขึ้นในท้องที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก อีกด้วย

ฎ.๓๕๕๒/๒๕๕๐ เจ้าพนักงานตำรวจได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีกรขายยาเสพติดให้โทษที่บริเวณซอยข้างวัดยานนาวา ซึ่งเป็นซอยตัน จึงได้คุมคูอยู่บริเวณดังกล่าวเห็นนายชายซึ่งมีอาการคล้ายคนติดยาเสพติดเดินออกมาจากซอยแล้วเดินข้ามถนนไปยังฝั่งตรงข้าม ตำรวจเดินไปเรียกนายชายไม่ทันเพราะนายชายขึ้นรถแท็กซี่ไปก่อนตำรวจจึงขับรถจักรยานยนต์ตามไปและเรียกนายชายให้ลงจากรถแท็กซี่ โดยแสดงตนเป็นตำรวจตรวจค้นนายชายพบยาเสพติดให้โทษจึงแจ้งข้อหานายชายและจับกุมนายชาย ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลวัดพระยาไกร เมื่อจำเลยมียาเสพติดให้โทษของกลางตั้งแต่ออกเดินทางจากซอยข้างวัดยานนาวาซึ่งอยู่ในเขตอำนาจสอบสวนของ สน.ยานนาวาและครอบครองยาเสพติดให้โทษดังกล่าวตลอดมาจนกระทั่งถูกจับกุมได้ในท้องที่รับผิดชอบของ สน.วัดพระยาของ สน.วัดพระยาไกร แม้สถานที่เกิดเหตุมิได้อยู่ในเขตอำนาจสอบสวนของ สน.ยานนาวา พนักงานสอบสวน สน.ยานนาวา ก็มีอำนาจสอบสวนได้เพราะเป็นความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างกันพนักงานสอบสวนในทุกท้องที่ที่ความคิดได้เกิดขึ้นมีอำนาจสอบสวนได้ ส่วน ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคสอง (ก) ที่บัญญัติว่า ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้วพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้ อยู่ในเขตอำนาจ เป็นการกำหนดให้ต้องมีพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำคดี หากมีปัญหากันในระหว่างพนักงานสอบสวนหลายท้องที่ที่มีอำนาจสอบสวนเท่านั้น มิได้หมายความว่า พนักงานสอบสวนที่เคยมีอำนาจสอบสวนอยู่แล้วต้องหมดอำนาจไปเพราะบทบัญญัติของมาตรานี้ ดังนั้น พนักงานสอบสวน สน.ยานนาวาย่อมมีอำนาจสอบสวนคดีนี้

ฎ.๑๔๕๔๔/๒๕๕๑ คดีนี้จำเลยทั้งสองร่วมกันพรากรผู้เสียหายที่เป็นผู้เยาว์ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนแล้วจำเลยทั้งสองได้ร่วมข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการ โทรมหญิงในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรสาคร กรณีเป็นเรื่องที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป จึงเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) และ (๔) พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ เมื่อผู้เสียหายไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิด และพาเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจดังกล่าวไปจับจำเลยทั้งสองที่ท้องที่อำเภอเมืองสมุทรสาครในทันทีทันใด แล้วนำจำเลยทั้งสองไปส่งมอบแก่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนดำเนินคดี เห็นได้ว่า ขณะที่ผู้เสียหายแจ้งความยังจับกุมตัวจำเลยทั้งสองไม่ได้ ท้องที่ที่พบการกระทำความผิดก่อนคือ สถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนซึ่งเป็นท้องที่ที่พบการกระทำความผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสอง (๗) ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนจึงมีอำนาจสรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง ส่งไปพร้อมสำนวนเพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๑ ถือได้ว่ามีการสอบสวนความผิดนั้นโดยชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๖๒๕/๒๕๕๒ จำเลยกระทำความผิดหลายกรรมซึ่งกระทำลงในท้องที่ต่างๆ กัน โดยความผิดตามฟ้องข้อ (ก) (ข) และ (ค) กระทำในท้องที่สถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จ ส่วนความผิดตามฟ้องข้อ (ง) และ (จ) กระทำลงในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปาง พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๔) ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จจึงมีอำนาจสอบสวน ส่วนที่ จ. ได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปาง และเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางจับกุมจำเลยเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ นั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่าเป็นเรื่องของการร้องทุกข์และจับกุมจำเลยที่ได้กระทำชำเราผู้เสียหายเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๔๕ โดยเหตุเกิดที่หมู่บ้าน ก. ตำบลพระบาท อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ดังนั้น แม้จะมีการจับกุมจำเลยได้ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางก่อน แต่ก็เป็นการจับกุมจำเลยสำหรับการกระทำผิดอาญาคนละกรรมกับคดีนี้ กรณีจึงถือไม่ได้ว่าพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสอง (ก) เมื่อมีการจับกุมจำเลยในท้องที่สถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จจึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ การสอบสวนเป็นไปโดยชอบและพนักงานอัยการ โจทก์มีอำนาจฟ้อง

ฎ.๔๓๓๗/๒๕๕๔ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลบางเขนจับกุม ว. ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีนจำนวนหนึ่งเป็นของกลาง จึงได้วางแผนให้ ว. โทรศัพท์สั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยและ ป. อีก จนจับกุมจำเลยและ ป. ได้ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ กรณีจึงเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องเกี่ยวพันกันทั้งในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนซึ่งเป็นท้องที่ที่ ว. โทรศัพท์สั่งซื้อและสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ ซึ่งเป็นท้องที่ที่จับกุมจำเลยและ ป. พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวน ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขนจึงมีอำนาจสอบสวนได้โดยชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๓) การสอบสวนจึงเป็นไปโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๒๐๑/๒๕๕๕ แม่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ถูกจับกุมในท้องที่สถานีตำรวจภูธรพระประแดง แต่ก่อนหน้านั้นจำเลยที่ ๑ ถูกจับกุมพร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวนหนึ่งในท้องที่สถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ ซึ่งจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ อยู่ ณ บริเวณที่เกิดเหตุในท้องที่ดังกล่าวและมีพฤติการณ์ร่วมกระทำความคิดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย แต่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ขับรถที่มีเมทแอมเฟตามีนของกลางอีกจำนวนหนึ่งหลบหนีไปและถูกจับกุมในท้องที่สถานีตำรวจภูธรพระประแดง ย่อมถือว่าเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องในท้องที่ทั้งสองแห่งพนักงานสอบสวนท้องที่ใดท้องที่หนึ่งในสองแห่งนั้นย่อมมีอำนาจสอบสวนได้ และเมื่อจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นคู่คดีกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นตัวการและถูกจับกุมได้ก่อนแล้ว พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ย่อมเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ และพนักงานอัยการย่อมมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๓๑๓๐/๒๕๕๖ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หาได้มีอำนาจที่จะตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐในความคิดฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ก็มิได้ชี้มูลความคิดฐานนี้ การที่อนุกรรมการไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวนในความคิดฐานนี้มาด้วย จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ และแม้การสอบสวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงซึ่งผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดกำแพงเพชรแต่งตั้งจะพบการกระทำความคิดฐานนี้ ก็มีใช้การสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนเมื่อพนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อหาให้จำเลยทราบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความคิดฐานดังกล่าว

ฎ.๑๖๔๕๗/๒๕๕๗ ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาไว้ก่อนแล้ว ต่อมาเมื่อพ้นตำรวจโท น. ฐู่ว่ารถยนต์ของผู้เสียหายถูกคนร้ายลักมาและจับกุมจำเลยทั้งสาม ได้ก็นำจำเลยทั้งสามส่งให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาดำเนินการต่อไป เพราะข้อหาลักทรัพย์มีผู้เสียหายร้องทุกข์ไว้แล้ว ดังนี้ แม้ความคิดฐานลักทรัพย์กับความคิดฐานรับของโจรเกิดขึ้นต่างท้องที่กันก็ตาม แต่ก็เป็นความผิดต่อเนื่องกัน พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องย่อมมีอำนาจสอบสวนได้ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาจึงมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาที่เกิดขึ้นกับทรัพย์ของผู้เสียหายได้ ไม่ว่าจะเป็นความคิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร การสอบสวนในความคิดฐานรับของโจรจึงชอบแล้ว

ฎ.๒๖๗๕/๒๕๕๕ แม่โจทก์ร่วมทำสัญญาในนามบริษัท อ. มิใช่กระทำในนามส่วนตัว แต่เป็นไปเพื่อกิจการของบริษัท อ. ซึ่งโจทก์ร่วมเป็นเจ้าของ และโจทก์ร่วมอ้างว่าถูกจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่สัญญาหลอกลวงให้โอนเงินชำระค่าข้าว แล้วจำเลยที่ ๑ ไม่ดำเนินการจัดส่งข้าวสารให้ตามสัญญา โจทก์ร่วมในฐานะผู้แทนบริษัท อ. จึงได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยที่ ๑ ย่อมเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย มีอำนาจร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่สัญญา และมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ โจทก์ร่วมดำเนินการติดต่อซื้อขายข้าวสารจากจำเลยที่ ๑ ในประเทศไทย และมีการติดต่อผ่านทางโทรศัพท์ และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในขณะที่โจทก์ร่วมอยู่ต่างประเทศ ซึ่งจำเลยที่ ๑ อยู่ในประเทศไทย การที่จำเลยที่ ๑ พุดหลอกลวงโจทก์ร่วมให้หลงเชื่อและมีการโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยที่ ๑ ที่ประเทศไทย แม้จะมีการส่งมอบเงินจำนวนหนึ่งในต่างประเทศก็ตาม แต่มีการกระทำส่วนหนึ่งอยู่ในประเทศไทย จึงไม่ใช่เป็นการกระทำความผิดอาญาจักร ซึ่งพนักงานอัยการต้องเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐

ฎ.๓๑๑๘/๒๕๕๕ โจทก์ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยร่วมกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน โดยเหตุเกิดที่ตำบลกลาง อำเภอนากลาง จังหวัดหนองบัวลำภู และแขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร และประเทศสิงคโปร์ เกี่ยวพันกัน จึงเป็นกรณีการกระทำของจำเลยเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๔) พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจึงเป็นพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับจำเลยได้อยู่ในเขตอำนาจ ไม่ใช่กรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทยอย่างเดียว ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ ซึ่งอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ คดีนี้ ตามฟ้องจับจำเลยได้เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๓ และนำส่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนแล้ว การสอบสวนจึงเป็นไปโดยชอบ และโจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้

ฎ.๖๕๕๒/๒๕๕๕ คดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จำเลยพ.ร. ผู้เสียหายจากประเทศไทยส่งออกปิ่นอกราชอาณาจักรยังประเทศญี่ปุ่นแล้วหวังเหนี่ยวรั้งไว้และจัดให้อยู่อาศัยในประเทศญี่ปุ่นเพื่อให้ผู้เสียหายทำการค้าประเวณีที่สถานที่การค้าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่น โดยการฉ้อฉลและใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย เพื่อบังคับข่มขู่ให้ผู้เสียหายกระทำการค้าประเวณี หรือเพื่อสนองความใคร่หรือสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการมีส่วนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใดอันเป็นการมิชอบ เพื่อจำเลยจะได้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้เสียหาย โดยผู้เสียหายไม่ยินยอมและไม่สามารถขจัดขึ้นได้ เหตุเกิดที่ประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นหลายท้องที่เกี่ยวพันกัน อันเป็นการกระทำความผิด ตาม พ.ร.บ. บังคับและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๖, ๕๒ พ.ร.บ. บังคับและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๘ มาตรา ๙ ป.อ.มาตรา ๒๘๓ การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการกระทำความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทย และได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทยด้วย ซึ่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือจะมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า อัยการสูงสุดมอบหมายให้พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ทำการสอบสวน โดยให้พนักงานอัยการ สำนักงานคดีอาญาร่วมทำการสอบสวน และให้ผู้บังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์หรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดังนี้ พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ จึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๕๓๒๑/๒๕๕๕ เมื่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสารภีได้รับคำร้องทุกข์คดีนี้ รวบรวมพยานหลักฐานแล้วเชื่อว่าจำเลยกระทำความผิด จึงออกหมายเรียกให้จำเลยมาพบ จากนั้นจำเลยเข้ามามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอสาร์ภียอมมีอำนาจสอบสวนความผิดกรรมที่เกิดในท้องที่สถานีตำรวจภูธรสันกำแพงด้วย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๔) และเมื่อเป็นกรณีจับผู้ต้องหาไม่ได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสารภีซึ่งได้รับคำร้องทุกข์ไว้เป็นผู้พบการกระทำผิดก่อน จึงเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนที่จะสรุปสำนวนส่งพนักงานอัยการ ตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง (ข)

ฎ.๔๘๘/๒๕๖๐ ก่อนจับกุมจำเลยในคดีนี้ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด พบการกระทำความผิดของ ม. และ บ. ก่อน จึงมีการขยายผลสืบสวนและมีการวางแผนให้ ม. และ บ. โทรศัพท์ไปสั่งซื้อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากผู้ค้ายาเสพติดชาวลาว โดยมีการตกลงซื้อขายและนัดส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกันที่สถานีขนส่งอำเภอเมืองร้อยเอ็ด แต่เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมนำกำลังไปดักข่มขู่แล้วมีการนัดหมายเปลี่ยนสถานที่ส่งมอบเป็นสถานีขนส่งอำเภอโพนทอง เจ้าพนักงานตำรวจจึงติดตามไปจนกระทั่งสามารถติดตามจับกุมจำเลยพร้อมเมทแอมเฟตามีน ๓,๘๘๕ เม็ด ของกลาง ได้ที่สถานีขนส่งอำเภอโพนทอง กรณีจึงเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องเกี่ยวพันกันทั้งในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นท้องที่ที่ บ. โทรศัพท์ติดต่อซื้อซื้อเมทแอมเฟตามีนและสถานีตำรวจภูธร โพนทองซึ่งเป็นท้องที่ที่จับกุมจำเลยได้ เช่นนี้ พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ดจึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) การสอบสวนย่อมเป็นไปโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๔๗๓๒/๒๕๖๐ จำเลยร่วมรับรู้ถึงการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของ บ. และ ม. ตลอดจน อีกทั้งจำเลยยังเป็นผู้ลงลายมือชื่อในฐานะผู้เช่าที่ทำการของ บ. และเช่าหมายเลขโทรศัพท์จากบริษัท ช. เพื่อดำเนินการติดต่อธุรกิจของ บ. ซึ่งก็คือการติดต่อซื้อขายหลักทรัพย์ ทั้งยังสามารถทำการแทน บ. ตั้งแต่การเช่าสถานที่ตั้งที่ทำการ และชื่อหลักทรัพย์จากบริษัทที่ออกหลักทรัพย์และกลุ่มของ บ. แล้วนำมาจำหน่ายต่อให้แก่นักลงทุนรวมทั้งออกใบหุ้นให้แก่ลูกค้าทั่วไป พฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลย แสดงให้เห็นว่า จำเลยกับบุคคลที่ยังไม่ปรากฏชัดเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดฐานประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์และค้าหลักทรัพย์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๕๐, ๒๕๕ ประกอบ ป.อ.มาตรา ๘๓ การกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตาม ป.อ.มาตรา ๓๔๓ ตั้งแต่โทรศัพท์ที่หลงวางผู้เสียหายทั้งสี่ขณะที่ผู้เสียหายทั้งสี่อยู่ที่ประเทศออสเตรเลียจนกระทั่งผู้เสียหายทั้งสี่โอนเงินเข้าบัญชีที่เขตรบริหารพิเศษฮ่องกงเป็นความผิดที่กระทำนอกราชอาณาจักรตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ เมื่อพันตำรวจโท อ. เสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นเพื่อขอให้อัยการสูงสุดมอบหมายให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ต่อมาอัยการสูงสุดมีคำสั่งมอบหมายให้พนักงานสอบสวนตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ ถือว่าขณะพนักงานสอบสวนดังกล่าวมีอำนาจทำการสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง การสอบสวนในคดีนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๑๖๕๑/๒๕๖๑ พฤติการณ์แห่งคดีที่จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอม กับการเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาลจังหวัดทุ่ง ซึ่งอยู่ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทลุง ถือว่าเป็นการไม่เว้นจากการกระทำของจำเลยในความผิดฐานแจ้งความเท็จและเบิกความเท็จได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ (๑) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอมจึงมีอำนาจสอบสวน

ฎ.๕๕๕๓/๒๕๖๒ ป. โอนเงินให้จำเลยโดยใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และผู้เบิกถอนเงินสดอัตโนมัติ ขณะอยู่ที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี และปรากฏมีเครดิตยอดเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่กรุงเทพมหานคร การป้อนคำสั่งให้โอนเงินเกิดขึ้นที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี เงินอันเป็นต้นเหตุของการกระทำความผิดฐานยักยอกจึงหลุดพ้นจากความครอบครองของ ป. และเข้าไปอยู่ในความครอบครองของจำเลยตั้งแต่ขณะ ป. สั่งโอนเงิน จำเลยสามารถถอนเงินจากสถานที่ใดเวลาใดนับจากที่ได้รับ โอนเงินทันที ดังนั้น อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จึงถือเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำความผิดฐานยักยอก พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจท่าม่วงจึงมีอำนาจสอบสวน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสอง (ข)

ฎ.๖๕๕๖/๒๕๖๒ กรณีความผิดฐานฉ้อโกง ตาม ป.อ.มาตรา ๓๔๑ นั้น คดีนี้ จำเลยผู้ว่า ผู้เสียหายร้องทุกข์ขอให้ดำเนินคดีแก่จำเลยต่อพนักงานสอบสวนภูธรเมืองพิษณุโลกซึ่งเป็นผู้รับแจ้งความ จึงเป็นผู้พบการกระทำความผิดก่อนและเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรชาติตระการ ไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ การสอบสวนจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง นั้น เห็นว่า ความผิดฐานฉ้อโกงคดีนี้ได้สำเร็จแล้วเมื่อจำเลยนำรถยนต์ที่เช่าเข้าไปจากผู้เสียหายที่อำเภอชาติตระการ การกระทำของจำเลย จึงไม่ใช่ความผิดต่อเนื่องที่ได้กระทำในหลายท้องที่ เมื่อเหตุเกิดในท้องที่อำเภอชาติตระการ และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรชาติตระการซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสาม เป็นผู้ดำเนินการสอบสวน การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย ย่อมมีผลให้พนักงานอัยการโจทก์ มีอำนาจฟ้องจำเลย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๒๔๐/๒๕๖๓ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยร่วมกับ ป.มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และโจทก์นำสืบว่า เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรีจับกุม ป.พร้อมเมทแอมเฟตามีนกับทรัพย์สินอื่นอีกหลายรายการเป็นของกลางได้ที่ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี โดย ป.ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจากอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อนำไปจำหน่ายที่จังหวัดตราด การกระทำของจำเลยตามฟ้องเป็นความผิดต่อเนื่องและเป็นการกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไปตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาอาชญากรรม พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๓ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรี โจทก์มีอำนาจฟ้อง

